

RÈPLICA.

Sí, ja torno a parlar d'Espanyolisme, i ho faig amb certa resança... Però ho considero una obligació moral. Sé el que en direu:

"Està boig", o potser "Es un pessat",

"No sap el que es diu"... I bé, ho accepto, ho he de fer, doncs el meu primer escrit era precisament això el que pretenia, que la gent parlés, en dissonància, ho tingués present i reflexivament abans d'emetre qualsevol judici. I ho he aconseguit doncs no en va he rebut dues contestes a la mateixa revista, sinó que he tingut companys al costat empenyent-me, dient-me "Endavant, company".

I aquí sóc, i a tu, Neus Costa, i a tu, Josep Danés, us dono les gràcies per haver reflexionat.

Però, no puc fer menys que donar contesta a totes les qüestions que sobre el tema s'han fet. La primera d'elles va adreçada a tu, Neus. Et preguntes com és possible que un noi de la meua edat hagi estat l'autor de l'article. No és racisme, ni tampoc despit, com insinues, sinó que com molt més profund que considero difícil de copsar, àdhuc quan les circumstàncies actuals semblen dir-nos que tot ha estat un malson, i que ja ha començat. L'explicació, en el fons, és bastant senzilla: Jo, quan va sortir publicat el meu escrit, estava observant el món, la societat que m'envolta, els companys, els amics... i també en el meu país, i sovint em preguntava: Quin és el meu país? I em contestava a mi mateix: Catalunya, és clar; i com jo, molts d'altres deuen contestar simlament, i si ara us ho preguntes a vosaltres, respondrieu el mateix. Però, bé, jo tinc dos països i, per tant, els he de servir a tots dos. Malgrat tot, i quan hi ha conflicte d'interessos? ¿Quan el que un dels dos no accepti el que l'altre li proposa? No ho veia gens clar, ultra sabent com s'ha imposat un d'ells sobre l'altre. Incongruències com aquesta m'hi trobava a certs, i cadascuna més absurda i pueril. Davant d'això, no vaig fer res més que escoltar, dir el que pensava i eridar amb totes les meves forces:

Només tinc un País, sóc Català! Pamfletari, cridaner, absurd, però conseqüent amb el meu pensar, i com a tal continuo pensant que som una nació,

que hem d'obrir-nos pas cap a la Independència, que des de Madrid ens estant aigualint el plat, que quasi bé res ha variat en el decurs dels darrers cinc anys. I és per això que ara proposo la lluita, doncs encara hi som a temps.

Poc temin, i amb poc ens conformem, i a més, ho hem de demanar! Que la història no ha deixat ben clar qui som i que ens han fet, i ara només gosen dir "Si senyor, com vulgui el senyor, així està bé senyor". O potser hauriem de dir "Así está bien, señor"?

Sí, crido llibertat, perquè és això el que ens manca, malgrat ens diguin que ja la tenim tota, que podem fer i desfer, però continuen prohibint-se recitals de Cançó Catalana, es continua amb la censura i la gent té por de dir el que sent lliurement.

Per què això? ¿Doncs, no era aquesta una Democràcia pluralista i lliure, al modal de les més modernes occidentals?

Cal despertat del quietisme polític actual, cal anar més lluny dels desitjos aliens als nostres interessos, cal buscar noves fronteres. nous camins.

Com tu, Neus, jo també em considero ciutadà del món però en sóc d'un que no m'agrada, que el trobo insulsi, sense sentit, mecanitzat i ridícul. Es feina engreçada intentar de canviar-lo, i m'hi apunto a la lluita. Però ho vull fer sabent qui sóc, sabent que la meua terra ha deixat d'estar trepitjada, que la cultura del meu país es respectada i ensenyada com cal, que ens deixem fer i desfersegons el nostre desig, que podrem veure sempre les neves muntanyes, que el poder capitalista central no munta una xarxa de control increíble (Governador General, diputacions, regió militar,...).

Hi ha una doble lluita, doncs: Per fer d'aquest món un lloc habitable i per aconseguir que el meu país torni a ser el que sempre ha desitjat.

Ser una nació, i jo, CATALÀ. Que si el meu carnet d'identitat posa: Javier Pujol Gabelli. Nacionalidad Española, es

PER CULLONS !!

Des de Catalunya, Xavi PUJOL i GABELLI
Nacionalitat: Catalana